

602

1913

№ 2.

„ԲԱՐԻ ԼՈՒՐԻ“ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ:

(216)

ՄԻ ՀԱՐՑ ԱՌԱՆՑ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԻ

ԵՐԿՐՈՐԳ ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

20
5-67

ԲԱԳՈՒ

Չգարան Ա. Մ. Թառայանցի և Յ. Օ. Մանգանյանցի

1913

Тип. А. Н. Тараева и И. О. Степанянца. Баку.

2001

20
5-67

9

46754-ահ

280

2012

ԳՈՒՄԵՐ ՄԻ ՀԱՐՑ ԱՌԱՆՑ ՊԱՏԱՍԹԱՆԻ.

«Մենք ի՞նչպէս կը պրծնենք, եթէ անհոգ լինենք այսպիսի մեծ փրկութեան համար»։
Երբայեցոց Բ, 3:

Դա մի հարց է առանց պատասխանի—որովհետեւ եթէ մենք անհոգ լինենք այդպիսի մեծ փրկութեան համար, այլեւս պրծնել չկայ: Դա հաստատ է և անկասկած:

Օլիւեր Կրօմվելի ժամանակ Անգլիայում մի մարդ մատնութեան յանցանքով բռնվել և մահի էր դատապարտվել: Նրա քաջարի կիներ կարողացաւ մի կերպ անցնել պահապանների միջով և հասնել մինչև հզօր Կրօմվելի վրանը: Ընկաւ նրա ոտքերը և դառն արտասուքով խնդրեց, որ նա շնորհք անէ իր ամուսնին և ներէ նրա յանցանքը: Բայց Կրօմվելը ֆուսկ անողոք: Կոպիտ խօսքերով մերժեց կնոջը. «Ի՞նչ մարդի յանցանքը չափազանց մեծ է, նա անպատճառ պիտի մեռնէ: Վաղը երեկոյեան հէնց որ զանգը կը խփեն, նոյն ժամին կը տանեն նրան գլխատման տեղը»։
ասաց նա և հեռացրեց խեղճ կնոջը իր մօտից:

Հետեւեալ օրն իրիկնագէտին երբ մութն արդէն սկսել էր աշխարհը պատել, մի կանացի կերպարանք ծածուկ վեր էր բարձրանում զան-

գակատան աստիճաններով, որտեղ կախված էր
այն զանգը, որը իրիկունները սովորաբար խփում
էին: Վերև հասնելով կանգ առաւ նա զանգի
մօտ, լայն բաց արաւ իր աչքերը և սկսեց նա-
յել դրան, մինչև որ վերջապէս սկսեց զանգակի
լեզուն շարժվել: Բայց որքան էլ նա խփվում էր
ոչ մի ձայն չէր դուրս գալիս զանգակից, որով-
հետև կինը իր ձեռքը բռնել էր զանգակի վրա,
ճիշդ այնտեղ ուր որ լեզուն խփվում էր, որպէս
զի զանգակը իր ձայնը չը հանէ: Հարւած հար-
ւածի ետեւից էր հասնում, սակայն և այնպէս
ոչ մի ձայն չէր լսվում: Եւ զանգակի լեզուն
ծանր էր, այնպէս որ դա սկսեց վիրաւորել կնոջ
քնքոյշ ձեռքը և շուտով արիւնն էլ սկսեց հոսել
բացված վերքերիցը. ցաւը գրեթէ անտանելի էր
դաւնում, բայց կինը կսկծալով դիմանում էր:
Ձեռքը շարժվել ու խոցոտվել էր, միսը պատռու-
տել, բայց նա չէր տատանւում և ձեռքը չէր
հեռացնում: Քիչ էր մնացել որ նա ուշաթափ
լինէր: «Արդեօք մինչև երբ պիտի շարունակի
ծերունի և խուլ ժամկոչը, երբ պիտի վերջ առ-
ջ նա զանգի խփելուն», հառաչում էր խեղճ կինը:
Բայց քանի որ զանգը շարժվում էր, կինը դի-
մանում էր և ձեռքը ետ չէր քաշում: Վերջա-
պէս — վերջապէս զանգակի ծանր լեզուն դա-
գարեց շարժվելուց, և զանգակն էլ հանդարտեց:
Բայց կինը դեռ էլի սպասում էր, թէ մի գուցէ

ետ մնացած մի վերջին հարուածով իր մարդի-
կեանքը դարձեալ վտանգի ենթարկվէր:

Յետոյ նա իջնում է ցած. վաղում է բա-
նակի մէջ և հասնում կրօմվելի վրանը ճիշդ այն
րոպէին, երբ նա սկսում է գայրանալ, թէ ինչու
զանգակը այսօր չէր խփում, քանի որ արդէն
ժամանակն էր գլխատելու մատնիչին: Եւ ահա
ներս է ընկնում կինը. մինչև իսկ պահապան-
ները չեն կարողանում արգելել նրան: «Ո՛հ,
տէր իմ, զանգը խփել է, բայց նրա իւրաքան-
չիւր հարւածը բռնել եմ ես ահա այդ ձեռքովս»:
Այդ ասելով ցոյց տվաւ նրան իւր արիւնաշողախ
ձեռքը: «Դուք ասել էիք, թէ հէնց որ երեկո-
յեան զանգի ձայնը լսվի, իմ մարդիս կեանքն
վերջ պիտի տրւի: Բայց զանգի ձայնը չի լսեց,
ձեռքովս բռնեցի նրա ձայնը»: Հզօր մարդը
ապշած ետ քաշվեց և ասեց. «Կին, ես ա՛յ ևս
չեմ կարող դիմադրել քեզ: Գնա և ասա քո
մարդին թէ նա ազատ է, ազատ քո արիւնովը»:

Ի՞նչու համար եմ պատմում այդ պատմու-
թիւնը: Որովհետև դա կարող է ծառայել որպէս
մի տկար օրինակ Յիսուսի մեզ համար կատա-
րած գործի: Նա գնել է մեզ ոչ թէ իր մի ձեռ-
քի արիւնով, այլ բուն իր սրտի արիւնով, որ-
պէս զի ապառէ՛ մեզ՝ յաւիտենական մահին դա-
տապարտվածներին: Առաքեալը ասում է. «Ոչ
թէ ապականացու արծաթով կամ ոսկով փր-»

կուեցաք ձեր հայրենաւանդ ունայն վարմունքիցը. այլ Քրիստոսի պատուական արիւնովը, ինչպէս մի անբիծ, և անարստ գառի»:

Այդպէս թանգ է նստել մեր Փրկչին մեզի փրկելը: Այդպէս թանգ գնով է ձեռ բերել նա մեզ համար «այսպիսի մեծ փրկութիւնը»:

Բայց մեր փրկութեան համար ոչ միայն Տէր Յիսուսն է ստիպւած եղել զոհաբերութիւն անելու, այլ մեր երկնաւոր Հայրն էլ է մեծ զոհաբերութիւն արել. նա տւել է մեզ համար Իր Ամենասիրելին, Իր սիրելի միածին Որդին: Նա դիտէր թէ մարդիկ ինչպէս պիտի վարվէին նորա հետ: Նա առաջուց էր տեսնում թէ ինչ նախատինք և անարգանք պիտի քաշէր նա: Հոգով արդէն լսում էր Գողգոթայի մուրճի հարվածների ձայնը, և Իր Հայրական սիրտը պատուված էր, սակայն և այնպէս նա բերաւ այդ զոհը: «Աստուած այնպէս—սփ, հիմա փոքր ինչ հասկանում ենք այդ զարմանալի «Այնպէսը»—այնպէս սիրեց աշխարհքը, որ Իր միածին Որդին տւաւ»:

Նա առաջուց արդէն գիտէր, թէ ինչպէս պիտի վարվեն Իր սիրելի Որդի Յիսուսի հետ, սակայն և այնպէս տւաւ նրան, տւաւ անգութ մեղաւոր մարդկանց ձեռքը:

Ահա մի հայր և մի մայր. նրանք ունեն մի հասած աղջիկ: Գալիս է մի երիտասարդ և ուզում է աղջկան իր համար կին առնել: Բայց

երիտասարդի բնութիւնը լաւ չէ: Ծնողներն էլ պարզ տեսնում են, որ իրանց աղջիկը կանքադգանայ, նա կը տանջվի այն երիտասարդի ձեռքին և մինչև անգամ ծեծ ու հարւածներ կը ստանայ—լինչ էք կարծում, միթէ նրանք կը համաձայնեն տալ իրանց աղջիկը այն երիտասարդին: Ոչ, ոչ մի ժամանակ չեն տալ նրանք իրանց համաձայնութիւնը:

Բայց մեր Հայրը որ երկնքումն է առաջուց պարզ տեսնում էր այդ ամենը և դարձեալ տւաւ Իր Որդին: Տես ինչ թանգ գնով ձեռ բերվեց այսպիսի մեծ փրկութիւնը:

Թէ որ Հօրը համար դա այդպէս ծանր էր, ապա Որդու համար ինչպէս: Բայց նա այդ փրկկագործութեան ծանր բեռը առնում է Իր վրա հնազանդութիւնով: Ինչ զժւար ճանապարհ էր, Բեթլեհէմից մինչև Գեթսեմանի և Գողգոթա: Նա տակաւին Գողգոթայից բաւական հեռու էր, երբ մի անգամ գանգատում էր և ասում. «Ես եկայ որ կրակ գցեմ երկրիս վրա. և ինչ ուզում եմ, որ արդէն իսկ բորբոքէր: Բայց մի մկրտութիւն ունիմ մկրավելու. և ինչպէս հոգս եմ քաշում, մինչև որ կատարուի»:

Եւ յետոյ տես ինչպէս է նա երեսի վրայ ընկել Ձիթենեաց լուռ պարտէզում, և կրկին ու կրկին հառաչում ու աղաղակում է. «Իմ Հայր, եթէ կարելի է, թող այս բաժակն ինձանից ան-

ցնի»։ Տես ինչպէս Նրա քրտինքը արիւնի կաթիլների պէս թափւում էին գետնի վրա, ինչպէս Նա ահ ու դողի մէջ էր գտնվում, ամբողջովին՝ կորած աշխարհի մեղքի բեռան տակ ընկնում։

Եւ յետոյ լսիր խաւարի միջից Նրա աղաղակի ձայնը. «Իմ Աստուած, իմ Աստուած, ինչու թողեցիր ինձ»։ Ո՛հ, դա ինչ մեծ ցաւ էր. պատճառում Հայրական սրտին։ Այդպէս թանգ ձեռ բերվեց փրկութիւնը քեզ համար. այնպէս մի գնով որպիսին աշխարհս բնաւ չէր տեսած — Աստուծոյ միածին Որդւոյ արիւնով։

Այդպէս թանգ։

Եւ յետոյ։ Այդ փրկութիւնը դուցէ արդէն շատ անգամներ է սուշարկվել քեզ։ Լսել ես մի քարոզութիւն, կարդել ես Աստուծոյ խօսքը, ունեցել ես մի քրիստոնեա ընկեր, որը գցել է քո սրտին քո հոգիի փրկութիւնը։ Կամ թէ ստացել ես մի հոգևոր թերթ, մի փոքրիկ տետրակ — թէ այս և թէ այն կերպով Աստուած մօտացել է քեզ և առաջարկել այդ մեծ փրկութիւնը։

Եթէ այդ ամենն էլ անօգուտ են անցել, Նա ուղարկել է քեզ վրա նեղութիւններ։ Նա հիւանդացրել է քեզ, կտրել քեզ աշխարհից և դրա զուարճութիւններից և քո հիւանդութեան լուրջ ժամերում առաջարկել է քեզ այդ փրկութիւնը։ Նա խլել է քեզանից քո սիրելին, դրել

ես նրան հողի մէջ, զրկվել ես երկրաւոր բաղաւորութիւնից, մնացել ես մենակ, այդ ամենով կամենում էր Նա տալ քեզ այնպիսի մի բաղաւորութիւն, որին մահն էլ չէ կարող խափանել՝ յաւիտեան տևող բաղաւորութիւն։ Կամենում էր իրեն հաղորդակցութեան մէջ մտցնել և երջանկացնել քեզ։ Յիշողութեանդ բեր քո կեանքի այլ և այլ առաջնորդութիւնները, որոնք շատ անգամ անհասկանալի էին քեզ համար, յիշիր քանի քանիները մեռել են քո մօտաւորներից, և դու ինքդ էլ լաւ գզացել ես, որ Աստուած քեզ հետ գործ ունէր, որ Նա կամենում էր մի բան, եւ ինչ էր կամենում Նա։ Կամենում էր բաղաւորացնել քեզ, կամենում էր առաջարկել քեզ այդպիսի մեծ փրկութիւնը։

Արդեօք ընդունել ես դու։ Առաքեալը ասում է. «Աստուած մեզ չ'դրաւ բարկութեան համար, այլ փրկութիւնը ստանալու համար»։ Ստացել ես դու այդ փրկութիւնը, թէ տակաւին չես ստացել։

Գուցէ դու կարծում ես, թէ այստեղ երկրի վրայ ոչ ոք չէ կարող ունենալ այդ փրկութիւնը և վստահ լինել դրա համար, այլ դա կը յայտնվի միւս աշխարհում միայն։ Շատ մարդիկ են այդ կարծիքին, թէ երբ մարդ մեռնի միայն այն ժամանակ փրկութեան և երանութեան կ'արժանանայ։ Դա բոլորովին սխալ է։ Երանու-

Թիւնը այս անգին էլ է վերաբերում: Խնդիրը հեռաւոր ապագայում սպասվելիք կապուտ լեռներին մասին չէ, այլ իսկապէս դա այս ժամանակին և այս կեանքին է վերաբերում: Եթէ այստեղ երկրի վրա չը հասնես այդ երանութեան, մահից յետոյ այլևս երբէք չես կարող հասնել դրան: Քանի որ Աստուած գրել է մեզ հէնց այստեղ փրկութիւնը ստանալու համար, ուրեմն մենք էլ ընդունենք փրկութիւնը:

Բայց պէտք է պարզ իմանանք, թէ ինչու՞նի է կայանում այդ փրկութիւնը:

Փրկութեան վերաբերող առաջի բանն է մեղքերի թողութիւնը: Դա ոչ թէ երևակայութիւն է, այլ իրականութիւն: Եւ ամեն մարդկանց էլ հաւասարապէս պէտք է, որ նրանց մեղքերը թողված լինին:

Մի քանի տարի առաջ յայտնի պրոֆեսոր Բէօնտգենը մի զարմանալի գիւտ արաւ: Նա գտաւ ճառագայթներ, որոնց օգնութեամբ լոյսը թափանցում է այլ և այլ առարկաների միջով: Եթէ պատերազմի մէջ մի ծերունի գինւորակաւի բազուկը մտել է մի գնդակ և մնացել այնտեղ և իր ժամանակին բժիշկներն էլ չեն կարողացել գտնել և դուրս հանել գնդակը. այժմ Բէօնտգենի ճառագայթների օգնութեամբ հանում են ձեռքի լուսանկարը, որի վրա ճիշդ երևում է, թէ որ տեղ է թաղնված գնդակը:—

Ի՞նչ ես կարծում, եթէ շինվէր այնպէս մի գործիք, որով կարելի լինէր հանել մարդկանց սրտերի լուսանկարը՝ ամեն նրանց մէջ եղածով, արդեօք մարդիկը իրանց սրտերի այդ լուսանկարները փոխադարձաբար կը պարզէին միմեանց: Ես չեմ կարծում: Այդպէս մի պատկեր մարդը չէր ցոյց տալ իր կնոջը և ոչ էլ կինը իր մարդին: Որովհետեւ պատկերի վրա կը տեսնվէին մեր սրտի մէջ դիզուած մեղքերը: Մենք կ'ամաչէինք նոյնիսկ մեր ամենամտերիմ բարեկամից, թէ որ նա ճիշդ գիտենար մեր ինչ լինելը: Եւ իմացիր, որ Աստուած հէնց այսպէս է ճանաչում մեզ: Նա գիտէ ամեն ինչ, Նրա համար ծածուկ բան չկայ, Նրա աչքերը թափանցում են մինչև մեր սրտի խորքերն էլ: Ամեն ինչ որ արել ես՝ Նա միշտ գտնվել է քեզ մօտ: Եւ ինչ որ էլ խօսել ես՝ ամենը գիտէ Նա: Նա գիտէ նոյնիսկ ամեն ինչ որ մտածել ես: Նա շատ լաւ է ճանաչում քեզ: Չես կարող ծածկվել Նրանից: Նա գիտէ՝ դու ով ես: Յիշում ես—այն ժամանակ մի ինչ որ բան արիր—դու չես սիրում մտածել այդ մասին, կարծում ես ժամանակի ընթացքում խոտ է բուսել նրա վրա—բայց Աստուած գիտէ: Նա չի մոռանում ոչ մի բան:

Բայց լսիր: Հնարաւորութիւն ունես ազատվելու քո անցեալի պարաքից, ազատվելու չար խղճմտանքից, որ այլ ևս չը լսւին մեղքերիդ

մեղադրող ձայները: Կայ քեզ համար մեղքերի թողութիւն:

Մի բժիշկի կանչեցին թոքախտով հիւանդ մի կտաւագործի մօտ: Բժիշկը տեսաւ որ այլևս յոյս չկայ հիւանդի համար: Բայց բժիշկների վատ սովորութեան հետեւելով սկսեց յոյս տալ հիւանդին: Հիւանդը գլուխը թափահարեց և ասեց. «Ա. բժիշկ, նեղութիւն մի քաշէք, ես գիտեմ որ մեռնելու եմ»: «Հաստատ չի կարելի ասել», պատասխանեց բժիշկը: «Սակայն և այնպէս, Ա. բժիշկ, գիտեմ որ մեռնելու եմ», ասաց հիւանդը: «Բայց ես մեռնում եմ ուրախութեամբ և յաղթութեամբ, որովհետեւ ես ունիմ մեղքերի թողութիւն»:—Կէսօրից յետոյ բժիշկի կինը ասաց իր մարդին. «Ի՞նչ կայ այսօր, նստել ես ձեռքդ դրել ձակաւիդ և մտքերի մէջ խորասուզվել— ի՞նչ է պատահել քեզ»: Եւ բժիշկը պատմեց իր կնոջը հիւանդ կտաւագործի հետ ունեցած խօսակցութիւնը և ասաց. «Ձեմ կարողանում մոռանալ կտաւագործի խօսքը, որ նա ասաց. Ես ունիմ մեղքերի թողութիւն: Ո՞հ թէ ես ևս կտաւագործի ունեցած մխիթարութիւնը ունենայի»:

Թանգագին ընթերցող, կարճ եւ ասել կտաւագործի պէս. Ես ունիմ մեղքերի թողութիւն: Արդեօք ունի՞ս դու մեղքերի թողութիւն: Տես դա է այն մեծ փրկութեան առաջին մասը:

Եւ երկրորդը՝ Աստուծոյ հետ խաղաղութիւնն է: Պարզ բան է. ով ունի մեղքերի թողութիւն, ունի նոյնպէս և Աստուծոյ հետ խաղաղութիւն: Որովհետեւ մեղքերն են զրկում մեզ հանգստութիւնից և խաղաղութիւնից: Եւ երբ մեղքերը վերացվում են, ունենում ենք խաղաղութիւն:

Յայանի պրօֆեսօր Թօլուքը մի անգամ ուղևորութիւն արաւ դէպի Իտալիա: Երբ նա վերադարձաւ, հարցրին, թէ ի՞նչ բանն էր նա ամենից շատ հուանել իտալական ճանապարհորդութիւնում, ի՞նչ էր նրա համար ամենագեղեցիկը: Նա տեսել էր շատ գեղեցիկ բաներ: Տեսել էր մարմարի քարից շինած եկեղեցիներ և փառաւոր պալատներ, զարմանալի և հետաքրքիր քաղաքներ, հրաշալի նկարներ և քանդակագործութիւններ: Բայց այդ ամենից մէկն էլ չը յիշեց նա: Այլ ասաց. Իտալիայում ամենալաւ բանը այն պատասխանն էր. որ աւաւ ինձ իտալացի կառապանը, որի կառքով մի ամբողջ օր շրջել էի: Խօսակցութեան մէջ հարցրի նրանից, թէ ի՞նչն է նրա կարծիքով ամենալաւ բանը աշխարհի մէջ: Առանց երկար մտածելու պատասխանեց նա. «Աստուծոյ հետ խաղաղութիւն ունենալը և խաղաղութիւնով էլ մեռնելը»:

Արդեօք իրաւացի չէ՞ր կառապանի խօսքը: Վերջին անգամ գլուխը դնել բարձին և վատ-

հոլթեամբ ասել. իմ և Աստուծոյ միջև ոչ մի բան չկայ, — ոչ մի մեղք չի մեղադրում ինձ, — ես ունիմ կատարեալ խաղաղութիւն: Իհարկէ դա ամենալաւ բանն է աշխարհքի մէջ:

Եւ ոչինչ և ոչ ոք չի կարող տալ մեզ այդ խաղաղութիւնը. միայն Յիսուս կարող է. նա է մեր խաղաղութիւնը: Մարդկանց կողմից վայելած փառք և պատիւն էլ չեն կարող տալ այդ խաղաղութիւնը և ոչ էլ փոխարինել դրան: Գերմանացի բանաստեղծ Գէօթէն անշուշտ մի հոգեկալութիւն է սիրված մարդ էր: Այնպէս մեծ մարդիկ շատ քիչ են պատահում: Եւ այդ մեծ բանաստեղծը, երկրի իշխանի և իր ժողովրդի սիրելին, տես ինչ է գրել.

«Դու, որ երկնքից իջար,
Վշտեր ու ցաւեր վերցնում ես,
Երբ մարդ մտնում է անձար,
Մխիթարութիւնով լցնում ես:
Ամեն ինչ է ունայնութիւն,
Ես յոգնել եմ մեծապէս,
Ով դու քաղցր խաղաղութիւն,
Ոհ թէ կուրծքիս մէջ բնակես»:

Նոյնիսկ այդ հոգեկալութիւն և փառաւորված բանաստեղծն էլ խաղաղութիւն չունեցող մի մարդ էր, ինչպէս նա ինքն էր ասում:

Բայց Յիսուսին ունեցողը ունի խաղաղութիւն: «Խաղաղութիւն եմ թողում ձեզ: Իմ խա-

ղաղութիւնն եմ տալիս ձեզ»: Այդպէս ասաց նա իր աշակերտներին: Եւ այդպէս այսօր նա էլ ասում և անում է:

Հասկանալի բան է որ խաղաղութիւն ունեցողը նոյնպէս և բաղդաւոր է, նա խկապէս բաղդաւոր է:

Մի անգամ Նօրվէգացի յայտնի բանաստեղծ Բէօրնսօնը իր քաղաքի փողոցով անցնելիս հանդիպեց իրան բարեկամ մի ընտանիքի: Նրանց մէջ էր և իրանց մի աղջիկը, որը հաւատարիմ աշակերտուհի էր Յիսուսի և գլխաւոր քոյր: Բէօրնսօնը դիմեց այդ աղջկան և հարցրեց նրան. «Սիրելիս, բաղդաւոր է՞ք»: «Այո, պարոն պրօֆեսօր, ես բոլորովին բաղդաւոր եմ», պատասխանեց աղջիկը. և նրա աչքերը փայլեցին ուրախութիւնից: Եւ յետոյ աղջիկն էլ փոխադարձաբար հարցրեց նրան. «պարոն պրօֆեսօր, թոյլ տէ՛ք ես էլ ձեզ հարցնեմ, արդեօք դուք բաղդաւոր է՞ք»: Բաւական ժամանակ ոչ մի ձայն չի լսվեց: Վերջապէս պրօֆեսօրը պատասխանեց. «Նրանի թէ ես էլ կարողանայի ձեզ պէս սրտանց այո ասել»:

Սիրելի ընթերցող, արդեօք դու բաղդաւոր ես ճշմարտապէս, բոլորովին բաղդաւոր ես թէ ոչ:

Քանի տարիներ առաջ հարցրի մի կնոջ թէ արդեօք ինքը բաղդաւոր է: «Իհարկէ բաղդաւոր

եմ», պատասխանեց նա, «ես ունիմ մի լաւ ամուսին, երեք սիրելի զաւակներ, մեր գործն էլ լաւ առաջ է գնում, ես բոլորովին բաղաւոր եմ»: Յետոյ ես շարունակեցի հարցնել. «Բայց երբ մտածում էք մահի վրա, դարձեալ զգում էք ձեզ բաղաւոր»: «Մահի վրա պէտք չէ մտածել», պատասխանեց նա, «ես դեռ երիտասարդ եմ և առողջ, միայն 28 տարեկան եմ, այդ հասակում ի՞նչ պէտք է մտածել մահի վրա»: «28 տարեկան, իմ կինս էլ ճիշդ 28 տարեկան էր որ մեռաւ: Եւ նա ևս միշտ բոլորովին առողջ էր եղել»: Երիտասարդ կինը պառկած և ցաւ և նրա բաղաւորութիւնն էլ վերջացաւ: Երբ նա մտածում էր, որ գուցէ մի օր ինքը պիտի թողնէ տուն, տեղ, ամուսին ու զաւակներ, ապա նրա բաղաւորութիւնը սկսում էր խախտուել:

Սիրելի ընթերցող, թող մի անգամ էլ քեզ հարցնեմ. երբ մտածում ես, թէ մի օր պիտի թողնես աշխարհը և հեռանաս, տակաւին բաղաւոր ես գտնւում քեզ թէ ոչ:

Յիսուսի աւած բաղաւորութիւնը մնայուն է և յարատեւ, նոյնիսկ աւելի ևս այն ժամանակ, երբ մտածում ենք մեռնելու վրա: Հէնց այն ժամանակ է երևում, թէ դա ոչ թէ խաբէական այլ իսկական բաղաւորութիւն է, որը ոչ մի բանով էլ չի խափանվի: Ճշմարիտ քրիստոնեա-

ները բաղաւոր են լինում նոյնպէս և մահի վրա մտածելու ժամանակ, մանաւանդ մեռնելու ժամին:

Ուրեմն կարելի է երջանիկ լինել հէնց այստեղ երկրի վրա: Եւ այդ երջանկութիւնը այնպէս հաստատ, փառաւոր և մեծ է որ եթէ մահից յետոյ էլ երջանկութիւն չլինէր, հէնց այստեղի երջանկութիւնը վայելելու համար էլ արժէր դարձի գալը:

Բայց կայ երջանկութիւն և այստեղ: Ուրաքան էլ փառաւոր լինի այստեղ երջանկութիւնը՝ Քրիստոսում, դա միայն մի փոքրիկ սկիզբ է այն կատարեալ երջանկութեան, որ պիտի ունենանք մի ժամանակ, երբ երես առ երես տեսնենք նրան:

Խնջալէս կլինի այն ժամանակ, երբ կը չսենք կենաց ծառերի խշխշոցը: Ուր այլևս չկայ լաց ու արտասուք, չկայ հիւանդութիւն, չկայ ցաւ ու նեղութիւն, հոգս ու տառապանք: Այնտեղ այլևս մեղք էլ չկայ և մեղանչելու հնարաւորութիւն էլ չկայ, որովհետեւ երկնային երուսաղէմի դռներով չի կարող մտնել փորձիչը, որ գցէր մեզ վտանգի մէջ, ոչ էլ ծաղր անողը, հայհոյողը և չարախօսը, որ մեզ վիրաւորէին: Այնտեղ առաւօտը կանուխ չենք վազելու գործի համար: Այնտեղ այլևս չեն կանչիլ բժիշկներին և դագաղներ չեն շինիլ: Բաժանմունք էլ չի լի-

1607
1607

հելու: Յաւիտեանական ցնծութիւնով, անսահման ուրախութիւնով ամեն ժամանակ լինելու ենք Տիրոջ հետ և ծառայելու ենք Նրան ցերեկ ու զիշեր իր սուրբ տաճարի մէջ:

Այդպիսի երջանկութիւն ու փրկութիւն, թէ երկրի վրա և թէ երկնքում՝ Յիսուսն է ձեռ բերել մեզ համար՝ իր արիւննով: Այդպիսի փրկութիւն է առաջարկում նա քեզ հէնց այսօր, հէնց հիմա—այդ բոլորէն: Եւ ինչ պէտք է տալ այդպիսի փրկութեան համար: Ոչինչ: Դրա համար նա տւել է իր արիւնը Գողգոթայի խաչի վրա: Նա ասել է. «Կատարւած է»: Ամեն ինչ կատարւած է: Յիսուսը արել է ամեն ինչ ամենի համար: Միայն պէտք է որ դու կամենաս և ընդունես այդ փրկութիւնը: Ուրիշ բան պէտք չէ, այլ միայն թէ ունենալ բաց սիրտ և բաց ձեռք:

Քանի որ այդպէս հեշտ է այդ փառաւոր փրկութիւնը ստանալը, անշուշտ պիտի կարծէինք, որ մարդիկ մեծ մեծ խումբերով պիտի գային և ընդունէին փրկութիւնը: Բայց աւագ, բոլորովին այդպէս չէ:

Քանի տարիներ առաջ որ ածնվում էր նորին մեծութիւն ռուսաց կայսրի թագադրութեան հանդէսը, Մօսկվայի մօտ Խօղինեան դաշտերում մեծ հացկերութիւն էր պատրաստվել ժողովրդի համար: Ամեն մէկին տրւում էր մի մեծ բաժակ՝

կայսերական զինանշանով, որով կարող էր նա ուզածի չափ ձրիաբար գարեջուր խմել, արւում էր նոյնպէս քաղցրաւենիք: Գիտէս ինչ պատահեց: Այդ պարզէները բաժանելու տեղի մօտ կար մի խոր ու մեծ փոս, երկաթէ փշոտ թելերով շրջապատած: Բայց ետևից եկող հազարաւորները տեղեկութիւն չունէին այդ մասին: Նրանք սկսեցին առաջ գնալ սղմելով իրանց առջև լինողներին: Այդ հոսանքը գնալով մեծանում էր. մինչև որ առաջի լինողները սղմվելով բերվեցան մինչև այդ երկաթի փշոտ թելը, որը չը դիմանալով այդ ահագին ուժին պատառվեցաւ: Մարդիկ սկսեցին թափվել փոսի մէջ: Ճրնշումը միշտ շարունակվում էր և միշտ նոր նոր մարդկային շարքեր թափվում էին փոսի մէջ, մինչև որ փոսը լցվեց մարդիկներով: Երկու հազարի չափ մարդիկ ոտնակոխ եղան և սպանվեցան: Տեսէք ինչ մեծ էր մարդկանց փափաղը գարեջուր և քաղցրաւենիք ստանալու համար:

Բայց աւագ, Յիսուսը կանգնել է և առաջարկում է փրկութիւնը, մի ձեռքի մէջ փրկութիւնը այս կեանքի համար, միւս ձեռքի մէջ փրկութիւնը այն կեանքի համար, կանգնած սպասում և սպասում է, բայց իզուր: Երբեմն մէկը կամ միւսը ձեռք է մեկնում, որ ընդունէ նրա բարիքները և պարզէները: Բայց մեծ բաղձութիւնը անտարբեր ու անուշադիր անցնում է նրա մօտից:

Եթէ դու մինչև հիմա գեռես չես ընդունել այդպիսի մեծ փրկութիւնը—ինչն է ետ պահել քեզ: Մարդկանց երկկողմէն փախեցել ես թէ ինչ կ'ասեն մարդիկը. կամ գուցէ հոգս ես արել, թէ ինչ կը մտածեն քո մեծերդ:

Աւելի լաւ չէ՞ր լինիլ, որ դու հարցնէիր, թէ ինչ է կամենում քո Աստուածը: «Աստուած կամենում է որ ամեն մարդիկ փրկվեն և ճշմարտութեան գիտութեանը գան»: Նա կամենում է, որ դու ևս փրկվես, որ դու ևս բաղդաւոր ու երջանիկ մարդ դառնաս: Աստուած դա է կամենում:

Սիրելի ընթերցող, եթէ դու որոշել ես, որ ընդունես այդ փրկութիւնը, որ ձրիաբար առաջարկվում է քեզ, ապա մի յետաձգիր: Արդէն բաւական ուշացել ես: Վերջապէս լրջութիւնով վերաբերվիր դրան: Յիշիր որ Նոյը, այն արդարութեան քարոզիչը հարիւր քսան տարիներ առաջարկեց ու հրաւիրեց իր ժամանակակիցներին, որ նրանք ազատվեն եկող դատաստանիցը: Բայց մարդիկը կարծես խուլ լինէին. միայն ծաղըր էին անում նրան: Նրանք չը հաւատացին մինչև այն օրը որ ջրհեղեղը եկաւ: Եւ անա երկնքի պատուհանները բացվեցին և անդունդի աղբիւրները դուրս բղխեցին: Երբ մարդիկը տեսան որ արդէն ջրերը ցամաքը ծածկում են, նրանք սարսափեցին. յիշեցին Նոյին և նրա տա-

պանը: Հաւանական է որ նրանք ասած լինեն միմեանց. «Եկէք գնանք Նոյի մօտ և խնդրենք, որ նա ընդունի մեզ իր տապանի մէջ, որովհետեւ անա տապանը իսկապէս լողում է ջրերի երեսին»: Եւ գալիս են, թաղում դուռը և աղաղակում. «Նոյ, սիրելի Նոյ, բաց արա, որ մենք ևս մըտնենք տապանը»: Տես հիմա ինչպէս էին քաղցրութեամբ խօսում նրա հետ: Առաջուց միշտ ասել էին «Սեղազար Նոյ», իսկ հիմա ասում են «Սիրելի Նոյ»: Բայց ինչ պատասխան է տալիս Նոյը: Նա ասում է. «Սիրելի բարեկամներ, ես չեմ կարող օգնել ձեզ: Աստուած ինքն է դուռը փակել գրսից: Այստեղ ներսից ոչ կողքէք կայ դռան վրա, ոչ էլ մի ուրիշ բան, որ ես կարողանամ բաց անել»: «Ուրեմն շուտով երկաթի դռնիքներ կը բերենք, որ դուռը բացենք, մենք կամենում ենք անպատճառ ներս մանել»: Եւ հաւանօրէն վազեցին իրանց տները որպէս զի իրանց դռնիքները բերէին—բայց մինչև որ կըրկին հասնէին տապանի մօտ, արդէն ջրերը վեր բարձրացրին տապանը և ամենքը կործանվեցին: Հարիւր քսան տարիներ տապանը այնտեղ կանգնած էր եղել, և Նոյը առանց ձանձրանալու հրաւիրել էր նրանց, բայց նրանք չէին կամեցել գալ: Իսկ հիմա—արդէն ուշ էր:

Գիրքը որ ասում է. «Այսօր է ընդունելի ժամանակը, այսօր է փրկութեան օրը», ես ևս

խնդրում եմ քեզ, որ հէնց այսօր կարգի դնես
քո զործդ Աստուծոյ հետ, այսօր մտածես, քա-
նի որ դեռ ուշ չէ, թէ ինչն է նպաստում քո
խաղաղութեանդ: Շուտ սրա, ազատիր քո
անձը:

Մենք ինչպէս կը պրծնենք, եթէ անհոգ
լինենք այսպիսի մեծ փրկութեան համար: Դա
էր մեր հարցը: Եթէ անհոգ լինես այդ փրկու-
թեան համար, այլ ևս պրծնիլ չկայ: Նոյնիսկ
եթէ արշալուսի թևերն առնես և ծովի վերջի
ծայրերումը բնակվես, դարձեալ չես կարող պր-
ծնիլ Նրա ձեռքիցը և ազատվիլ Նրա դատա-
տանիցը: «Եթէ մէկը ետ չը դառնայ, Աստուած
սրել է իր սուրը, իր աղեղը լարել և պատրաս-
տել է» (Սաղմոս Է, 12):

Ով թանգագին ընթերցող, Փրկչի արիւնը
հեղվել է քեզ համար էլ, խնդրում և աղաչում
եմ քեզ. եկ Փրկչի մօտ, եկ, հէնց այսօր, հետե-
ւիր Նրա խօսքին, քանի ժամանակ կայ:

Եւ դեռ մինչև երբ:

ԳԻՆԸ Յ ԿՅՂԷԿ

**ԱՍՏՈՒԺՈՅ ԽՕՍՔԸ ԿԱՐԳԱՅԻՈՒՄ ԵՒ
ԲԱՅԱՏՐՎՈՒՄ Ի**

Ադամեանցի տանը Մեծ-Մօսկայա փողոց № 33:

ԿԻՐԱԿԻ ՕՐԵՐ—Առաւօտեան ժամը 11-ին:

Երեկոյեան ժամը 6-ին:

ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ ՕՐԵՐ—Երեկոյեան ժամը 8-ին:

ՄՈՒՏԲԸ ԱԶԱՏ ԵՒ ՁՐԻ Է ԱՄԵՆԲԻ ՀԱՄԱՐ:

0026949

602

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0026949

